

Het verhaal van mijn moeder, die 87 jaar is geworden en overleden is door medicijnvergiftiging.

Mijn moeder slikte 100 pillen per week 30 jaar lang, maar kreeg ook hennepolie uit onze eigen tuin, waar ze goed op reageerde. Ze was helemaal van de natuur en bij een antroposofische huisarts, maar mijn vader haalde haar daar weg bij zijn eigen huisarts, 'voor het gemak', maar hij had een hekel aan de huisarts van mijn moeder. Niemand vraagt aan mijn moeder wat zij wil. Dat is waar ik me mee bezig ben gaan houden, hoe kan dat allemaal, wat beweegt mensen, waar zitten ze met hun denken en handelen vanuit welke intenties, jaloezie, beeldvorming, waar is de natuur, wat doen in arts en kun je in jezelf geloven, je eigen gevoel en intuïtie volgen, de kracht van het zelf genezend vermogen.

Mijn moeder werd door de statines, cholesterolverlagers, zo zwak dat ze al in 2001 dement werd verklaard, ze was het absoluut niet. Ik wist van niets en heb daar zelfs discussies met mijn vader over gehad. Ik zei dat hij haar dement noemde, hij ontkende het. Ik zei je noemt het woord niet, maar laat het wel merken, als hij zegt: 'Je weet hoe je moeder is', als ze iets is vergeten terug te zetten in de koelkast. Pas 16 jaar later lees ik in een met toestemming en handtekening van mijn moeder opgevraagd rapport dat ze al 2001 'bekend met Alzheimer' was, zoals dat zo koud wordt opgeschreven. Het kwam per ongeluk niet bij ons thuis aan, omdat mijn adres in een bijlage bleek te staan en niet onderaan de mail stond, zoals wij dachten. Dus werd het naar het verzorgingshuis gestuurd, mijn vader kreeg het en wist toen dat wij dat hadden opgevraagd. Hij heeft onmiddellijk gebeld en gezegd dat ze dat niet hadden mogen doen en noemde het een datalek. Mijn vader was als ambtenaar en uiteindelijk gemeentesecretaris in Den Haag, gewend om zo te denken, praten en handelen. Ik ben vaker meer een medewerker dan een dochter voor hem. En bizar genoeg zat de oud-burgemeester bij mijn moeder op de gesloten afdeling. Hij was ook dement verklaard, kwam wel eens langs en kreeg dan van ons normale antwoorden, maar verder werd hij aan zijn lot overgelaten, heel triest.

Statines zijn cholesterolverlagers, het zijn afschuwelijke chemische middelen. Ik kan het zeggen omdat ze na 25 jaar met dat medicijn als enige is gestopt, na hevige ruzie met mijn vader. In de bijwerking van statines staat dementie, hartfalen, alvleesklier, suikerziekte. Mijn moeder heeft een hartoperaties gehad, is bijna aan een alvleesklier ontsteking overleden en kreeg medicijnen voor suikerziekte! Een orthomoleculair arts waarschuwt na het lezen van alle medicijnen van mijn moeder dat ik kan wachten op een hersenbloeding als ik nu niet ingrijp. Ik heb drie nachten niet geslapen en mijn vader heeft toen gezegd dat ze gestopt waren. Mijn moeder herstelde, haar geheugen wordt beter, ze gilt niet meer van de pijn in haar knieën als ze opstaat uit de stoel. Maar niemand heeft het zelfs maar opgemerkt, iedereen ziet haar als oud en dement.

Er is een boek verschenen 'De cholesterol leugen', te vergelijken met corona, een ziekte creëren en dan dodelijke 'medicijnen' ontwikkelen. Statines breken eiwitten af, dat betekent spierafbraak en hersenafbraak, geheugenverlies. Ik zie het als een soort chemokuur maar dan een hele lage dosis die jaren en jaren doorgaan, bij mijn moeder 25 jaar. Dan ben je op een gegeven moment echt een wrak, verschrikkelijk om mee te maken. Sowieso is een hoog cholesterol gehalte voor vrouwen een teken van levendigheid. Mijn moeder wordt door de statines suf, valt de hele dag in slaap, zo is ze helemaal niet. We noemen het bijwerkingen, maar het zijn geen bijwerkingen, het zijn de afschuwelijke werkingen van de medicijnen. Mijn moeder heeft altijd een goed geheugen en nu weet ze niets meer, ze kan geen klok meer kijken. Toen ze stopte kon ze ook weer klok kijken, lezen en schrijven. Maar niemand is geïnteresseerd. Iedereen weet/vindt dat mijn moeder dement en oud was en afgeschreven, daar is alles op gericht. Ze zegt zelf dat ze geen suikerziekte (meer) had, mijn moeder was heel duidelijk in alles. Doordat de eiwitten niet meer afgebroken worden, wordt ook haar suikerspiegel weer normaal, maar niemand merkt het zelfs maar op. De medicijnen voor suikerziekte gaan gewoon door, ook al zegt mijn moeder dat ze ze niet nodig heeft, ze wordt niet serieus genomen. In het Engels heten medicijnen drugs, het is een verslaving. Het ene medicijn roept weer het andere op. Mensen die stoppen vertellen dat ze nu heel gelukkig zijn.

Ik heb mijn vader zover gekregen dat hij de huisarts om hennepolie ging vragen. Ze bleek ze de apotheker in Den Haag, met wie ik ook contact had gezocht, goed te kennen. Transvaal is de enige apotheker in Nederland die hennepolie legaal mag verkopen, niet de beste, maar mijn moeder kreeg hennepolie, zelfs legaal. Eindelijk ging er iets gebeuren, dacht ik. Maar ze kreeg zo weinig dat het bijna niet kon werken, maar ze reageerde er toch goed op. Maar werd weer meer mondig en kreeg ze haldol! Dat wordt gebruikt in de psychiatrie, het is een vreselijk medicijn, je wordt er helemaal dol (haldol) van. Mijn moeder kreeg het omdat ze ook durfde te zeggen dat ze niet blij was met mijn vader!!!! Ze is altijd vriendelijk, heeft voor iedereen een goed woord, ook voor de verpleging, dat wil ze graag, ze is een hele positief ingesteld persoon en een hele lieve moeder. Maar ze mag niets tegen mijn vader zeggen, heel erg. Mijn jongste broer had al gedreigd dat hij een rechtszaak zou beginnen als ik mijn moeder van de medicijnen af zou halen. Ik stond onder een enorme druk. Mijn vader stuurt mij een mail dat als ik kom alleen of met mijn huisgenoten hij zich zal laten vergezellen door twee personen. Ik had geen zin in en escalatie en ben niet naar mijn ouders gegaan. Wat ik nog nooit had gedaan, ik bleef zonder iets te zeggen thuis. Ik ben niet gebeld, waar ik bleef. Twee weken later overlijdt mijn boer 'plotseling' Mijn zogenaamd demente moeder vertelt dat mijn broer in het ziekenhuis ligt, in coma. Een week later is hij van de beademing afgehaald, officieel overleden. Hij was na een schaakwedstrijd, die hij gewonnen had, thuis gekomen, naar de wc gegaan en dood neergevallen. Ik hoorde een paar maanden later dat hij me samen met mijn vader en zijn vrouw bij mijn ouders had zitten opwachten om me de mond te snoeren over de medicijnen van mijn moeder, ik wist van niets.

Als mijn moeder april 2017 uiteindelijk in een verzorgingshuis achtergelaten wordt, gaan wij haar elke dag, vanuit Utrecht naar Den Haag, 7 dagen in de week 8 uur haar helpen, ook met in slaap vallen. Mijn vader is heel kwaad. Hij schrijft nar mails en een briefje dat wij de kokosolie weg moeten halen en probeert het ons onmogelijk te maken om iets voor mijn moeder te doen. Mijn moeder is heel blij met de aandacht en zegt dat ze het wel naar haar zin had, ze knapt op.

Iedereen is verbaasd hoe goed het gaat. Mijn vader zegt dat het komt door de goede verzorging, maar hij is heel jaloers. Een jaar later wil mijn vader dat wij weggaan en mijn moeder nooit meer zien, dat heeft hij al vaker geprobeerd. Hij krijgt de directeur van het verzorgingshuis achter zich en we mogen mijn moeder nog maar drie dagen drie uur zien.

Ik heb alles gedaan om in gesprek te komen met de directeur, met mijn moeder erbij. Dat is één keer gebeurd, maar als mijn moeder tegen de directeur zegt dat hij het woord dement maar in de prullenbak moet gooien, is hij zo beledigd dat hij daarna mijn moeder er nooit meer bij wil hebben in een gesprek en wil hij ook niet meer met Marthe en mij praten. Hij laat het over aan het hoofd van de afdeling en een jonge vrouwelijke arts, die promoveert op opiaten bij ouderen!! Ze vindt het geen probleem dat mijn moeder zoveel medicijnen slikte. Ik vraag haar als mijn moeder nu de dubbele dosis zou krijgen, 200 pillen? Ja, zegt ze met een geaffecteerde stem, dat zou wel toxisch zijn. Zo praten artsen, zo worden ze opgeleid, mensen bang en afhankelijk te maken, gesponsord door de farmaceutische industrie. We weten niet alles, maar vrijwel alle onderzoeken worden betaald door de farmaceutische industrie.

We hebben alles gedaan om in die tijd die we 'krijgen' mijn moeder te geven wat ze nodig heeft, rust, ontspanning, we vertellen alles wat we weten of gehoord hebben en beantwoorden haar vragen, die ze alleen bij ons kon stellen zo goed mogelijk. Ik maakte haar voeten warm, ontgift, mijn handen zijn dan stijf van het gif wat ik overneem. Ik zong mijn moeder in slaap. De verzorging zegt dat als Marthe en ik geweest zijn, ze de volgende dag veel rustiger in bed ligt als ze wakker wordt. Maar dan krijgt ze fentanylpleisters, die zijn 100 keer sterker dan morfine!! Ze gaat heel hard achteruit. Ze wordt gedwongen de medicijnen die ze uitspuugt door te slikken, tot ze dood gaat, ze wil niet meer verder in de hel, zoals ze het noemde en smeekte ons om haar weg te halen en wereldkundig te maken wat haar en velen met haar is en nog steeds wordt aangedaan. Ik heb nu nog een duim die ik niet kan buigen, de andere duim gaat nu goed maar het zal nog wel een half jaar duren, maar dat maakt me niet uit, dat heb ik er natuurlijk wel voor over gehad.

Ik deed en doe alles samen met Marthe, mijn huisgenote, mijn moeder houdt ook veel van haar, zag haar als een eigen dochter. Marthe heeft heel veel gefilmd en foto's gemaakt. Marthe herkende ook veel van haar eigen situatie. Als kind heeft ze door vaccinatieschade in het ziekenhuis gelegen, maar dat werd toen ook nog niet zo gezien. Er werd gezegd dat ze jeugdreuma had, vanwege opgezwollen polsen en enkels. Ze heeft 7 jaar bloedverdunners geslikt! Ze zakte een keer 'zomaar' door haar benen en begreep niet wat er aan de hand was. Natuurlijk word je daar ook onzeker van, het heeft niet alleen fysieke, maar ook emotionele en psychische gevolgen. De farmaceutische industrie, is niet met genezen en al helemaal niet met liefde bezig, maakt alles kapot. De moeder van Marthe heeft er uiteindelijk voor gezorgd dat de bloedverdunners gehalveerd werden en nog een keer gehalveerd en gestopt zijn, Marthe is dan 12 of 13 jaar. Haar klachten verdwijnen en er wordt gezegd dat dat door de pubertijd komt. Pas door er samen over te praten komen we erachter dat het natuurlijk is gebeurd omdat ze gestopt was met de medicijnen. Niemand legt verbanden, onderzoekt echt wat er aan de hand is en hoe dat verder gaat.

De ouders van Marthe willen praten over wat er gebeurd is. Marthe wil geen schuld bij hen neerleggen, alleen dat het bespreekbaar is. Iedereen is slachtoffer van de farmaceutische industrie. En wij doen het zelf, we kunnen ook 'Nee' zeggen. Mijn moeder deed dat ook, maar werd niet gehoord. De ouders van Marthe willen al 15 jaar geen contact en zijn heel kwaad op mij, ik zou hun dochter hebben afgepakt. Kinderen zijn geen bezit en Marthe is nu 45 jaar! Marthe herkent de zwakte van mijn moeder als gevolg van medicijnen en zegt ook als ze mijn moeder niet had meegemaakt, ze haar eigen situatie als kind niet zo goed begrepen zou hebben. Dus niets is voor niets, ook het lijden van mijn moeder heeft zin en waarde, alleen al om het ook naar buiten te kunnen brengen.

Ondertussen overlijdt mijn zus in juni 2017. Mijn zus is in 2000 al uitgeput was en zit dan voor de 5e keer overspannen thuis. Ik heb mijn zus 17 jaar geholpen om uit een diep negatief patroon te komen van zich seksueel aan mannen weggeven en ondertussen feministisch en lesbisch te zijn naar buiten toe.

Niemand heeft maar enig idee wat ze doormaakt en hoeveel kwaadheid ze aan het opbouwen was. Mijn zus heeft bijna 11 jaar bij ons gewoond, met ons vieren. Het is heel moeilijk, bijna onmogelijk om met haar kwaadheid en afreageren op mij om te gaan. Zij voelt zich weer gesteund door mijn vader. Maar zij wil ook niet dat mijn moeder medicijnen slikt en in een verzorgingshuis wordt achtergelaten. Ze heeft door mij kunnen meemaken en zien dat mijn moeder heel anders is dan het beeld dat over mijn moeder door mijn vader naar buiten is gekomen. Mijn moeder zou eigenwijs zijn en haar hoeft je niet serieus te nemen.

Mijn moeder heeft veel gedaan voor het milieu, actie gevoerd met succes in 1979 duizenden handtekeningen aan de minister Ginjaar van milieu aangeboden om te zorgen dat de fosfaten uit de wasmiddelen werden gehaald. Ze was medeoprichtster van Vrouwen voor Vrede, en heeft veel gedaan in de Schilderswijk in Den Haag voor buitenlanders en ook een wijkkrant opgezet.

Als mijn moeder in het verzorgingshuis is, gaan we haar daar elke dag opzoeken. Mijn zus was doodmoe, ze heeft de hand van mijn moeder nog vastgehouden en is twee maanden later eigenlijk onverwachts overleden. Wat de reden van een overlijden ook mag zijn, over leven en dood weten we uiteindelijk nog helemaal niets, maar wij zitten diezelfde avond in de politiecel, verdacht van dood door nalatigheid. We staan in alle kranten, we zouden mijn zus alleen achtergelaten hebben. We worden na 2 dagen weer vrijgelaten, er stonden journalisten voor onze deur. We hebben niemand te woord gestaan, ik wil in rust mijn zus begraven en dat is gelukt. Ik heb één keer de deur opengedaan voor een journalist en gezegd dat iedereen mag denken wat iedereen wil, maar dat ons verhaal er niet bij zit. We hebben 7 advocaten nodig gehad om hier goed uit te komen en uiteindelijk zelf om duidelijkheid gevraagd van het OM (Openbaar Ministerie). Na ruim een jaar kwam er eindelijk een brief dat er van vervolging werd afgezien. Na twee jaar kregen we ook eindelijk met hulp van een advocaat van de politie het geld terug wat we aan de zorgverzekering hadden moeten betalen € 885 per persoon, voor een bezoek van de crisisdienst van de GGZ (Geestelijke Gezondheidszorg).

De directeur en 2 medewerkers zochten ons in de cel. Ze kwamen toen ze ons hadden gesproken bij mij terug om te zeggen dat ze diep onder de indruk waren van ons verhaal en wij van hen geen last meer zouden hebben. Maar toen kregen we een rekening, omdat we onze eigen risico van € 885 zouden moeten betalen.

Ik heb mentorschap aangevraagd voor mijn moeder, omdat ik wil dat mijn moeder gehoord wordt en betrokken wordt in haar eigen verzorging. Ik ben door mijn vader, broer en zus helemaal zwart gemaakt en in de rechtszaal mocht Marthe niet mee naar binnen. Ik ben als vrouw alleen met 4 mannen, mijn vader, broer en hun twee advocaten. De rechter, een vrouw, kiest meteen voor mijn vader. Er worden zoveel leugens gezegd dat ik huilend ben weggelopen. Ik mag mijn filmpjes niet laten zien, geen interesse, de rechter weet al voldoende, geen zin om een ander beeld van mijn moeder te krijgen. Ik heb het uitgeschreeuwd op de gang. Marthe heeft er een opname van gemaakt, heel aangrijpend om te horen. Ze zei je hebt gehuild ook voor anderen die geen stem meer hebben. Mijn moeder wilde erbij zijn, maar dat mocht van mijn vader niet. Hij wist te goed dat mijn moeder zich dan zou uitspreken. Zonder anderen pijn te willen doen zou ze zich door mij gesteund voelen om te zeggen wat ze op haar hart heeft. Maar dan wordt er gezegd dat ik mijn moeder beïnvloedt. Als ik dat tegen mijn moeder zeg, zegt ze: 'Dat is meeleven'. Ja, dat vind ik ook, maar alles werd omgedraaid en tegen mij gebruikt. Mijn moeder is blij als ik er ben en vindt het ook fijn dat ik meedenk, mijn vader wil niet dat ik kom en ik mag nergens iets van zeggen, geen vragen stellen. Zo groot is het verschil en dat is overal gaande in de hele maatschappij, in gezinnen, op straat, op school, op het werk.

Mijn vader krijgt een paar weken later het mentorschap. Ik ga met een advocaat in hoger beroep, samen een heel mooi beroepschrift geschreven, met 10 filmpjes die duidelijk weergeven hoe mijn moeder is, niet dement en een duidelijke mening heeft over de situatie en het achtergelaten zijn. Ik krijg een brief van de advocaat van mijn vader en inmiddels is hij ook de advocaat van mijn broer of ik mijn hoger beroep wil intrekken, omdat mijn moeder niet lang meer zal leven.

Hij vraagt of ik respect wil hebben voor mijn ouders en hen nog een laatste tijd gun om samen door te kunnen brengen. Maar mijn vader gaat wel verder met mijn broer met de procedure dat hij of anders mijn broer curator zal worden. Mijn vader komt 6 dagen in de week bij mijn moeder in het verzorgingshuis lunchen en wandelt met haar. Mijn broer komt 1 dag i de week lunchen en wandelen en 2 uur later weer naar huis. Mijn moeder vindt het verschrikkelijk om alleen te zijn en ook 's nachts alleen te zijn. Ik zeg dat tegen mijn vader door de telefoon, die hij er als ik bel er vaak op gooit of zelfs niet aanneemt, omdat hij geen contact wil. Hij zegt: 'Ga dan niet, dan weet je ook niet wat er gebeurt' en gooit de telefoon er weer op. Als ik weer bel, neemt hij niet meer op. Afschuwelijk, dat hij dat durft te zeggen en zo durft te zijn, hij voelt zich helemaal gedekt door artsen, mijn broer, het verzorgingshuis, de farmaceutische industrie en het rechtssysteem.

Alles blijkt gepland. Mijn moeder overlijdt een paar weken later. Mijn vader belt mijn zus en mijn broer de dag ervoor om afscheid te nemen, ik word niet gebeld. Ik bel nooit (meer), maar net die vrijdag wel, omdat ik me zorgen maak, omdat mijn moeder de vorige dag uit bed was gevallen. Ik vraag hoe het is en of ik zondag een keer extra mag komen. De verpleegster zegt dat ze aan mijn vader zal vragen wat ze mag zeggen. Als ze terugkomt aan de telefoon zegt ze dat de situatie met mijn moeder hetzelfde is als gisteren, toen ik bij mijn moeder was en dat ik zondag wel mag komen. Wat een jaar niet mocht mag nu ineens wel, maar zaterdag is ze al overleden, dus kan mijn vader rustig zeggen dat ik ook op zondag mag komen, dan is ze al overleden, heel gemeen. Natuurlijk wil ik waken en mijn moeder niet alleen laten sterven, maar mijn moeder is alleen gelaten, ook met haar stervensproces. Ze is in de 5 minuten dat de verpleging medicijnen gingen halen overleden, weggegaan, heel knap. Haar trouwring was de avond ervoor spontaan van haar vinger gegleden, ongelooflijk, symbolischer kan haast niet. 18 mei 2019 is mijn moeder overleden op dezelfde dag als haar moeder is overleden, heel mooi. Dat geeft wel aan dat er meer is, een samenhang en verbondenheid waar wij bijna geen weet van hebben hoe groot dat is. Maar je kunt er wel open voor staan, zoals mijn moeder dat zegt.

In meditatie na haar overlijden vertelt mijn moeder ons dat ze niet dood was, maar niet verder wilde en kon. Ze wilde niet in het bijzijn van haar man of zoon overlijden, maar ook niet in mijn bijzijn, omdat ik dan ook nog beschuldigd zou kunnen worden van haar overlijden zoals dat gebeurd is met mijn zus.

Marthe en ik hebben nog een goed gesprek bij de politie gehad in juli 2020, een hoorzitting met drie vrouwen en een man die notuleerde. We hadden een klacht ingediend vanwege het intimiderend gedrag van de rechercheur die het ons heel moeilijk heeft gemaakt nadat we waren vrijgelaten. Hij leek wel geobsedeerd door mij. Hij is niet op de hoorzitting gekomen en blijkt ook niet meer in Utrecht te werken, dat is een opluchting en een mooie wending van alles. De commissie bedankt ons voor het inspirerende gesprek.

Hetzelfde staat nu te gebeuren met gedwongen corona vaccinaties, mensen willen vernietigen, ik kan het niet anders zeggen. Ik hoop dat het verhaal van mijn moeder bijdraagt aan bewustwording medisch, menselijk, maatschappelijk, tussen mannen en vrouwen en er meer is tussen hemel en aarde, we mogen geloven en vertrouwen dat we geholpen worden en mijn moeder ook aan het helpen is,

liefs Leonoor

Ik heb veel gedeeld op Facebook. Op onze website staan linken bij 'Leonoor deelt': <http://www.contactmuziek.nl/Leonoor-deelt.html>

Er is een pagina Janneke met een link naar haar gedichten en drie korte mooie en filmpjes: <http://www.contactmuziek.nl/Janneke.html>

Het bericht dat ik 18 mei heb gedeeld, een jaar na het overlijden van mijn moeder: <https://www.facebook.com/leonoorvanbeuzekom/posts/2612051719083250>

Het overlijden van mijn broer: <https://www.contactmuziek.nl/overlijden-Jan.html>

Een (foto)boek over mijn zus en een gedicht: <http://www.contactmuziek.nl/overlijden-Jeannette.html>

Een gedicht gemaakt voor mijn vader: [http://www.contactmuziek.nl/gedicht-Lieve-pap-13-augustus-2018-\(2-pagina's\).pdf](http://www.contactmuziek.nl/gedicht-Lieve-pap-13-augustus-2018-(2-pagina's).pdf)